RETTENS DOM (Femte Afdeling)

22. april 2010 *

I de forenede sager T-274/08 og T-275/08,

Den Italienske Republik ved avvocato dello Stato S. Fiorentino,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved F. Jimeno Fernández og P. Rossi, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

* Processprog: italiensk.

angående en påstand i sag T-274/08 om delvis annullation af Kommissionens beslutning 2008/396/EF af 30. april 2008 om afslutning af regnskaberne for medlemsstaternes betalingsorganer over de udgifter, der finansieres af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL), for regnskabsåret 2007 (EUT L 139, s. 33), for så vidt som den beregner renter af de beløb, der er pålagt den italienske stats budget i henhold til artikel 32, stk. 5, i Rådets forordning (EF) nr. 1290/2005 af 21. juni 2005 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EUT L 209, s. 1), og i sag T-275/08 om delvis annullation af Kommissionens beslutning 2008/394/EF af 30. april 2008 om afslutning af regnskaberne for visse betalingsorganer i Tyskland, Italien og Slovakiet over udgifter, der for regnskabsåret 2006 blev finansieret af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen (EUT L 139, s. 22), for så vidt som den beregner renter af de beløb, der er pålagt den italienske stats budget i henhold til artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005,

har

RETTEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne M. Prek (refererende dommer) og V.M. Ciucă,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmøderne den 25. november 2009,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

Bestemmelser om finansiering af den fælles landbrugspolitik

1 De grundlæggende bestemmelser om finansiering af den fælles landbrugspolitik består, for så vidt angår udgifter afholdt fra den 1. januar 2007, af Rådets forordning (EF) nr. 1290/2005 af 21. juni 2005 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EUT L 209, s. 1, herefter »grundforordningen«).

2 Grundforordningens artikel 49 har følgende ordlyd:

»[Grundforordningen] finder anvendelse fra den 1. januar 2007 […]

Dog finder følgende bestemmelser anvendelse fra den 16. oktober 2006:

— […]

— artikel 32 for så vidt angår tilfælde, der er indberettet i henhold til artikel 3 i forordning (EØF) nr. 595/91, og som ikke er fuldstændigt inddrevet pr. 16. oktober 2006

— […]«

3 Betragtning 25 til grundforordningen har følgende ordlyd:

»For at beskytte Fællesskabets finansielle interesser bør medlemsstaterne vedtage foranstaltninger, der kan sikre, at de transaktioner, der finansieres gennem fondene, rent faktisk har fundet sted og er gennemført korrekt. Det er ligeledes nødvendigt, at medlemsstaterne forebygger og effektivt behandler enhver uregelmæssighed begået af modtagerne.«

4 Betragtning 26 til grundforordningen er affattet således:

»I tilfælde af inddrivelse af beløb, der er udbetalt over EGFL, skal de inddrevne beløb tilbagebetales til fonden, hvis der er tale om udgifter, der ikke er hjemlede i fællesskabslovgivningen. Der bør forudses en ordning vedrørende finansielt ansvar, når der er begået uregelmæssigheder, og det fulde beløb ikke er inddrevet. I denne forbindelse bør der fastlægges en procedure, som gør det muligt for Kommissionen at beskytte Fællesskabets interesser ved at beslutte at pålægge den berørte medlemsstat at afholde en del af de midler, der er tabt på grund af uregelmæssigheder, og som ikke er blevet inddrevet inden for en rimelig frist. I visse tilfælde af forsømmelighed fra en medlemsstats side bør det være berettiget at pålægge den berørte medlemsstat at afholde det fulde beløb. Under hensyntagen til medlemsstatens overholdelse

af forpligtelser i henhold til nationale procedurer bør det imidlertid efter en vis frist være muligt at dele medlemsstatens forpligtelse over for fællesskabsbudgettet på en rimelig måde mellem Fællesskabet og medlemsstaten.«

5 Grundforordningens artikel 30, stk. 1, bestemmer, at »[i]nden den 30. april i året efter det pågældende regnskabsår træffer Kommissionen […] beslutning om afslutning af regnskaberne for de godkendte betalingsorganer, på grundlag af de oplysninger, den har modtaget i overensstemmelse med artikel 8, stk. 1, litra c), nr. iii).«

6 I henhold til grundforordningens artikel 8, stk. 1, litra c), nr. iii), sender medlemsstaterne til Kommissionen vedrørende foranstaltninger i forbindelse med tiltag, der finansieres af EGFL, »årsregnskaberne for de godkendte betalingsorganer ledsaget af en revisionserklæring, underskrevet af den ansvarlige for det godkendte betalingsorgan med de for regnskabernes afslutning nødvendige oplysninger og en godkendelsesrapport udarbejdet af [godkendelsesorganet]«.

7 Det følger af grundforordningens artikel 32, stk. 1, at »[b]eløb, der inddrives som følge af uregelmæssigheder eller forsømmelighed, og de påløbne renter udbetales til betalingsorganerne og bogføres af disse som indtægter bestemt til EGFL for den måned, hvor beløbene rent faktisk modtages«.

8 I henhold til grundforordningens artikel 32, stk. 3, sender medlemsstaterne i forbindelse med fremsendelsen af årsregnskaberne som omhandlet i artikel 8, stk. 1, litra c), nr. iii), en sammenfattende oversigt til Kommissionen over de inddrivelsesprocedurer, der er iværksat som følge af uregelmæssigheder, og som skal omfatte en fordeling af endnu ikke inddrevne beløb efter administrativ og/eller retslig procedure og efter år svarende til den første administrative eller retslige konstatering af uregelmæssigheden.

9 Grundforordningens artikel 32, stk. 4, har følgende ordlyd:

»[…] Kommissionen [kan] beslutte, at de beløb, der skal inddrives, skal betales af medlemsstaten:

a) hvis medlemsstaten ikke i året efter, at den første administrative eller retslige konstatering har fundet sted, har iværksat alle de administrative eller retslige procedurer med henblik på inddrivelse, der er fastsat i den nationale lovgivning og i fællesskabslovgivningen

b) hvis den første administrative eller retslige konstatering ikke er blevet udfærdiget eller er blevet udfærdiget med en forsinkelse, der vil kunne bringe inddrivelsen i fare, eller hvis uregelmæssigheden ikke er medtaget i den sammenfattende oversigt […] i det år, hvor den første administrative eller retslige konstatering har fundet sted.«

10 Grundforordningens artikel 32, stk. 5, bestemmer:

»Hvis inddrivelsen ikke har fundet sted inden for en frist på fire år efter datoen for den første administrative eller retslige konstatering eller på otte år, hvis inddrivelsen er genstand for søgsmål ved de nationale domstole, bæres de finansielle konsekvenser af den manglende inddrivelse af den pågældende medlemsstat med 50% og af fællesskabsbudgettet med 50%.

Den berørte medlemsstat anfører særskilt i den sammenfattende oversigt, der er omhandlet i stk. 3, første afsnit, de beløb, for hvilke inddrivelsen ikke er foretaget inden for de frister, der er fastsat i første afsnit i dette stykke.

Fordelingen af den finansielle byrde som følge af manglende inddrivelse som omhandlet i første afsnit berører ikke den pågældende medlemsstats forpligtelse til at gennemføre inddrivelsesprocedurerne i henhold til artikel 9, stk. 1, i denne forordning. De således inddrevne beløb krediteres EGFL med 50% efter anvendelse af den i denne artikels stk. 2 omhandlede tilbageholdelse.

Hvis det i forbindelse med inddrivelsesproceduren ved et administrativt eller retsligt instrument, som har endelig karakter, konstateres, at der ikke foreligger nogen uregelmæssighed, anmelder den berørte medlemsstat til EGFL den finansielle byrde, den har båret i medfør af første afsnit, som en udgift.

Hvis inddrivelsen af årsager, der ikke kan tilskrives den pågældende medlemsstat, imidlertid ikke kan finde sted inden for den frist, der er anført i første afsnit af dette stykke, og det beløb, der skal inddrives, overskrider 1 mio. EUR, kan Kommissionen efter anmodning fra medlemsstaten forlænge fristen med højst 50% af den oprindelige frist.«

11 I henhold til artikel 6 i Kommissionens forordning (EF) nr. 885/2006 af 21. juni 2006 om gennemførelsesbestemmelser til [grundforordningen] for så vidt angår godkendelse af betalingsorganer og andre organer og regnskabsafslutning for EGFL og ELFUL (EUT L 171, s. 90) »[omfatter] de årsregnskaber, der er omhandlet i artikel 8, stk. 1, litra c), nr. iii), i [grundforordningen] […], en tabel over de beløb, der skal inddrives inden regnskabsårets udløb, efter den model, der er fastsat i bilag III«.

Bestemmelser vedrørende Det Europæiske Fællesskabs almindelige budget

12 I henhold til artikel 71, stk. 4, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25. juni 2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 248, s. 1, herefter »finansforordningen«) »[fastsættes] betingelserne for, hvornår der skal betales morarenter til Fællesskaberne, […] i gennemførelsesbestemmelserne«.

13 Det følger af artikel 86, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 af 23. december 2002 om gennemførelsesbestemmelser til [finansforordningen] (EFT L 357, s. 1), at »[e]nhver fordring, der ikke er betalt […], er rentebærende […], jf. dog de særlige bestemmelser, der følger af anvendelsen af de sektorspecifikke regler«.

Baggrunden for tvisten

14 Med henblik på godkendelse for regnskabsårene 2006 og 2007 af visse italienske betalingsorganer, særligt Agenzia per le erogazioni in agricoltura (AGEA) (myndighed, som tildeler støtte på landbrugsområdet), i henhold til grundforordningens artikel 30 og med henblik på at forberede meddelelsen til Kommissionen af de anmodede oplysninger, gennemførte tjenestemænd ved Kommissionens Generaldirektorat (GD) for »Landbrug« fra den 27. til den 30. november 2007 et kontrolbesøg i Italien. Dette kontrolbesøg havde til formål at afgøre, hvilke oplysninger der skulle fremsendes til Kommissionen angående beløb, der vedrørte uregelmæssigheder, for hvilke tilbagesøgningsproceduren var indledt.

15 Ved skrivelser af 1. februar 2008 fremsendte AGEA til Kommissionen sammenfattende oversigter over de inddrivelsesprocedurer, der var iværksat som følge af uregelmæssigheder, sammen med forklarende bemærkninger, hvori myndigheden anførte, at den »forbeholdt sig retten til at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at beskytte den italienske stats finansielle interesser til kompensation for de beløb,

der ikke forekommer at skyldes som følge af anvendelsen af de kriterier, der er fastsat til beregning af renter, og de beløb, der opkræves af Fællesskabet«.

16 Den 28. marts (sag T-274/08) og den 22. april (sag T-275/08) 2008 fremsendte Kommissionen til Den Italienske Republik en skrivelse, hvori den angav kontiene for de betalingsorganer, der var foreslået til afslutningen, og præciserede, at de beløb, der var fastsat som finansielle konsekvenser af den manglende tilbagesøgning af de skyldige beløb som følge af uregelmæssighederne, var blevet fastsat på grundlag af oplysninger fremsendt af AGEA.

17 Den 30. april 2008 vedtog Kommissionen på grundlag af oplysninger fremsendt af medlemsstaternes betalingsorganer beslutning 2008/396/EF om afslutning af regnskaberne for medlemsstaternes betalingsorganer over de udgifter, der finansieres af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) for regnskabsåret 2007 (EUT L 139, s. 33) (sag T-274/08), og beslutning 2008/394/EF om afslutning af regnskaberne for visse betalingsorganer i Tyskland, Italien og Slovakiet over udgifter, der for regnskabsåret 2006 blev finansieret af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen (EUT L 139, s. 22) (sag T-275/08).

18 Beslutning 2008/396 og 2008/694 angiver de beløb, som skal tilbagesøges hos hver medlemsstat, eller som skal udbetales til dem, herunder de beløb, der følger af anvendelsen af grundforordningens artikel 32, stk. 5.

19 Hvad angår Den Italienske Republik indeholder henholdsvis beslutning 2008/396 og 2008/394 bestemmelser om fradrag i de udbetalinger, der tilkommer medlemsstaten, på henholdsvis 114 581 208,51 EUR og 99 839 568,22 EUR i form af beløb, der skulle tilbagesøges som følge af uregelmæssigheder eller forsømmelser. Disse beløb omfatter beløb svarende til de finansielle konsekvenser, der pålægges Den Italienske Republik i medfør af grundforordningens artikel 32, stk. 5, hvis inddrivelsen som

følge af disse uregelmæssigheder eller forsømmelser ikke har fundet sted inden for en frist på fire år efter datoen for den første administrative eller retslige konstatering, eller på otte år, hvis inddrivelsen er genstand for søgsmål ved de nationale domstole.

Retsforhandlinger og parternes påstande

20 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 11. juli 2008 og registreret under sagsnr. T-274/08 og T-275/08 har Den Italienske Republik anlagt nærværende sager.

21 På grundlag af den refererende dommers rapport besluttede Retten (Femte Afdeling) at indlede den mundtlige forhandling i de to sager.

22 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten under retsmøderne den 25. november 2009.

23 Retten (Femte Afdeling) finder, at de to sager skal forenes med henblik på dommen i overensstemmelse med procesreglementets artikel 50, stk. 1, hvilket parterne er blevet hørt om under retsmøderne.

24 I sag T-274/08 har Den Italienske Republik nedlagt påstand om annullation af beslutning 2008/396, for så vidt som den beregner renter af de beløb, der er pålagt den italienske stats budget for regnskabsåret 2007, i henhold til grundforordningens artikel 32, stk. 5.

25 I sag T-275/08 har Den Italienske Republik nedlagt påstand om annullation af beslutning 2008/394, for så vidt som den beregner renter af de beløb, der er pålagt den italienske stats budget for regnskabsåret 2006, i henhold til grundforordningens artikel 32, stk. 5.

26 I de forenede sager T-274/08 og T-275/08 har Kommissionen nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

27 Til støtte for sine søgsmål har Den Italienske Republik gjort et eneste anbringende gældende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 32, stk. 5.

Parternes argumenter

28 Den Italienske Republik har anført, at Kommissionen har anlagt en fejlagtig fortolkning af grundforordningens artikel 32, stk. 5. Medlemsstaten har nærmere bestemt foreholdt Kommissionen, at den har anmodet om indbetaling af beløb i henhold til

denne bestemmelse, inklusive renter, skønt det ikke i henhold til italiensk ret er muligt at pålægge renter, når der ikke foreligger en retsafgørelse.

29 Den Italienske Republik er for det første af den opfattelse, at grundforordningens artikel 32, stk. 5, skal fortolkes således, at den alene omfatter beløbene og ikke de eventuelle renter, som beløbene har kunnet medføre. Medlemsstaten har i denne forbindelse understreget, at denne bestemmelse ikke omfatter renter, mens stk. 1 i den pågældende artikel udtrykkeligt nævner dem. Medlemsstaten har udledt heraf, at lovgiver i grundforordningens artikel 32, stk. 1 og 5, har villet regulere to forskellige situationer. Artiklens første stykke henviser til situationer, hvori inddrivelsesproceduren er ved sin afslutning, og der allerede er opkrævet renter hos støttemodtagerne. Det ville i så fald ikke være hensigtsmæssigt, at staten kunne »skrabe dem sammen«. Grundforordningens artikel 32, stk. 5, vedrører derimod verserende procedurer, for hvilke beregningen af renter og det tidspunkt, fra hvilket de skal løbe, fortsat er usikker.

30 Den Italienske Republik har endvidere gjort gældende, at for så vidt som grundforordningens artikel 32, stk. 5, har en ekstraordinær karakter og fremstår som en undtagelse til det almindelige princip i bestemmelsens stk. 1, skal den fortolkes strengt, idet der tages hensyn til den omstændighed, at udtrykket »renter« ikke nævnes udtrykkeligt.

31 Den Italienske Republik har for det andet gjort gældende, at denne fortolkning tager hensyn til, at det er retligt umuligt for en medlemsstat at fastsætte renternes størrelse, så længe fordringen mod støttemodtageren ikke er blevet fastslået retligt, for så vidt som det i henhold til artikel 2033 i codice civile tilkommer dommeren at fastslå begyndelsestidspunktet for renterne afhængig af, om støttemodtageren var i god eller ond tro. Den Italienske Republik har i øvrigt anført, at den omstændighed, at der først tages hensyn til renterne, når de skyldige beløb er blevet endeligt pålagt, bedst modsvarer logikken i grundforordningens artikel 32, stk. 5, hvis tredje, fjerde

og femte afsnit viser, at det drejer sig om en skønsmæssig, midlertidig afslutning, som kan gøres til genstand for efterfølgende kompensationer.

32 Den Italienske Republik har for det tredje gjort gældende, at den aldrig har anerkendt — end ikke stiltiende — de kriterier for beregningen, som Kommissionen har fastslået. Dels har det italienske betalingsorgan altid anført, at når inddrivelsesprocedurerne anfægtes ved de nationale domstole, skal de beløb, som medlemsstaten skylder i henhold til grundforordningens artikel 32, stk. 5, ikke omfatte renter, dels har det udtrykkeligt oplyst Kommissionen herom under den administrative procedure ved at forbeholde sig retten til at anlægge sag ved Fællesskabets retsinstanser. Følgelig er den omstændighed, at betalingsorganet ved fremsendelsen til Kommissionen af de nødvendige dokumenter med henblik på afslutningen af regnskaberne havde medregnet renter i de beløb, der skyldtes i henhold til grundforordningens artikel 32, stk. 5, uden relevans.

33 Kommissionen har anfægtet Den Italienske Republiks argumenter og har anført, at den ikke har anlagt en fejlagtig fortolkning af grundforordningens artikel 32, stk. 5.

Rettens bemærkninger

34 Indledningsvis bemærkes, at Den Italienske Republik med sit eneste anbringende ønsker at godtgøre, at beslutning 2008/396 og 2008/394 skal annulleres, for så vidt som Kommissionen ved at tage hensyn til renter i henhold til grundforordningens artikel 32, stk. 5, har anlagt en fejlagtig fortolkning af denne bestemmelse. Da Kommissionen har pålagt Den Italienske Republik visse fradrag i udbetalingerne i henhold til grundforordningens artikel 32 på henholdsvis 114 581 208,51 EUR (sag T-274/08) og 99 839 568,22 EUR (sag T-275/08), hvilke fradrag omfattede beløb i henhold til artiklens stk. 5, har Den Italienske Republik foreholdt Kommissionen at have taget hensyn til renterne ved beregningen af de sidstnævnte beløb.

35 Grundforordningens artikel 32 vedrører medlemsstaternes forpligtelser for så vidt angår tilbagesøgning af beløb hos støttemodtagere, som har begået uregelmæssigheder eller udvist forsømmelse.

36 Grundforordningens artikel 32, stk. 5, omhandler de særlige situationer, hvor medlemsstaterne ikke har tilbagesøgt beløbene enten inden en frist på fire år efter datoen for den første administrative eller retslige konstatering eller inden en frist på otte år, hvis inddrivelsen er genstand for søgsmål ved de nationale domstole. I sådanne situationer præciseres det, at »de finansielle konsekvenser af den manglende inddrivelse [bæres] af den pågældende medlemsstat med 50% og af fællesskabsbudgettet med 50%«.

37 I henhold til fast retspraksis skal der ved fortolkningen af en fællesskabsbestemmelse ikke blot tages hensyn til ordlyden, men også til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. Domstolens dom af 7.6.2005, sag C-17/03, VEMW m.fl., Sml. I, s. 4983, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis, og Rettens dom af 6.10.2005, forenede sager T-22/02 og T-23/02, Sumitomo Chemical og Sumika Fine Chemicals mod Kommissionen, Sml. II, s. 4065, præmis 47).

38 Det er i lyset af disse principper, at det skal undersøges, om udtrykket »finansielle konsekvenser« i grundforordningens artikel 32, stk. 5, skal forstås således, at det alene omfatter de beløb, der ikke har været genstand for inddrivelse, eller som omfattende såvel disse beløb som de påløbne renter.

39 For det første forekommer svaret på dette spørgsmål at kunne udledes af en ordlydsfortolkning af grundforordningens artikel 32, stk. 5, henset til den klare betydning af udtrykket »finansielle konsekvenser«. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at dette udtryk har en vid rækkevidde, for så vidt som det kan omfatte alle følger af finansiel karakter forbundet med den manglende tilbagesøgning af de uretmæssigt udbetalte

beløb. Blandt disse findes nødvendigvis de renter, der skulle have været udbetalt i henhold til grundforordningens artikel 32, stk. 1.

40 Denne ordlydsfortolkning støttes for det andet af grundforordningens artikel 34, stk. 1, litra a), hvorefter »beløb, som i henhold til nærværende forordnings artikel 31, 32 og 33 skal indbetales til fællesskabsbudgettet, herunder de påløbne renter, betragtes som formålsbestemte indtægter, jf. [finansforordningens artikel 18]«.

41 Den i præmis 39 ovenfor nævnte fortolkning er ligeledes i overensstemmelse med den almindelige opbygning af proceduren for afslutning af regnskaber. Grundforordningens artikel 32, stk. 5, skal således læses i lyset af forordningens artikel 32, stk. 1, som udgør den almindelige ramme for tilbagebetaling til Fællesskabet af skyldige beløb som følge af uregelmæssigheder eller forsømmelser i anvendelsen af midlerne. For så vidt som artiklens stk. 5 på ingen måde ændrer princippet om pålæggelse af renter, men alene deler det finansielle ansvar mellem medlemsstaten og fællesskabsbudgettet i tilfælde af manglende tilbagesøgning af skyldige beløb inden for rimelige frister, følger det klart heraf, at de »finansielle konsekvenser«, som der henvises til i grundforordningens artikel 32, stk. 5, bl.a. omfatter hovedbeløbene og de påløbne renter.

42 For så vidt i øvrigt angår argumentet om, at den omstændighed, at ordet »renter« ikke findes i artikel 32, stk. 5, viser, at lovgiver ville dække en anden situation end den, der er omhandlet i samme bestemmelses stk. 1, for så vidt som stk. 5 vedrører en afslutning, som alene er skønsmæssig og midlertidig, skal dette ligeledes forkastes. Det er ganske vist korrekt, at medlemsstaten ifølge tredje afsnit i det pågældende stk. 5 er forpligtet til at følge inddrivelsesprocedurerne. Det følger nødvendigvis heraf, at størrelsen af de finansielle konsekvenser eventuelt kan gøres til genstand for efterfølgende korrektioner. Denne mulighed for efterfølgende korrektioner vedrører imidlertid alle de finansielle konsekvenser, som er beregnet på grundlag af grundforordningens artikel 32, stk. 5, herunder de renter, der er påløbet hovedbeløbene. Der er således ingen modsætning mellem den omstændighed, at der tages hensyn til renter ved de

finansielle konsekvenser, som er omfattet af grundforordningens artikel 32, stk. 5, første afsnit, og denne afslutnings midlertidige karakter.

43 Følgelig skal Den Italienske Republiks forskellige argumenter vedrørende dels den omstændighed, at kun grundforordningens artikel 32, stk. 1, udtrykkeligt henviser til pålæggelsen af renter, dels den omstændighed, at grundforordningens artikel 32, stk. 5, fremstår som en undtagelse til artikel 32, stk. 1, og derfor skal fortolkes strengt, idet der tages hensyn til den omstændighed, at udtrykket »renter« ikke udtrykkeligt er nævnt heri, forkastes.

44 Det fremgår for det tredje af grundforordningens præambel og særligt betragtning 25 og 26 hertil, at ordningen med fælles finansielt ansvar, som er indført ved grundforordningens artikel 32, stk. 5, tilsigter at beskytte fællesskabsbudgettets finansielle interesser ved at pålægge den berørte medlemsstat en del af de beløb, der skyldes som følge af uregelmæssigheder, og som ikke er blevet tilbagesøgt inden for en rimelig frist. Som Kommissionen med rette har understreget, har forpligtelsen til at inddrive de renter, der er påløbet mellem konstateringen af uregelmæssigheden og den effektive inddrivelse af de omhandlede beløb, karakter af en kompensation, for så vidt som renterne vedrører det midlertidige tab, som fællesskabsbudgettet har lidt som følge af den manglende modtagelse af en fordring, der kan bogføres i Fællesskabets favør. Hvis de blev udelukket fra det beløb, der skulle inddrives, og således fra nedsættelsen af det beløb, der blev pålagt den pågældende medlemsstat, ville dette være i strid med beskyttelsen af fællesskabsbudgettets finansielle interesser, idet sidstnævnte budget således ville bære størstedelen af de finansielle konsekvenser ved den manglende tilbagesøgning inden for rimelige frister af beløb, der skyldes som følge af uregelmæssigheder.

45 Det skal for det fjerde understreges, at princippet om, at renter er underordnede i forhold til hovedbeløbet, og at de følger regnskabsordningen, er en generel bestemmelse inden for rammerne af lovgivningen vedrørende fællesskabsbudgettet, som det fremgår af artikel 86, stk. 1, i forordning nr. 2342/2002, der er vedtaget i henhold til finansforordningens artikel 71, stk. 4, som præciserer, at »[e]nhver fordring, der ikke er betalt […] er rentebærende […], jf. dog de særlige bestemmelser, der følger af anvendelsen af de sektorspecifikke regler«.

46 På grundlag af ovenstående bemærkninger skal det konkluderes, at det er med urette, at Den Italienske Republik har gjort gældende, at Kommissionen har anlagt en fejlagtig fortolkning af grundforordningens artikel 32, stk. 5, ved at medregne renter i de beløb, som skyldes i henhold til denne bestemmelse.

47 Den Italienske Republiks argument om, at det er umuligt for den at anvende grundforordningens artikel 32, stk. 5, på grund af artikel 2033 i codice civile, som forhindrer, at der kan fastsættes et præcist udgangspunkt for beregningen af renter, så længe en fordring ikke er blevet fastslået retsligt, ændrer ikke denne konklusion.

48 For det første er en sådan henvisning til national ret ikke relevant, når det drejer sig om det eneste spørgsmål, som nærværende sag drejer sig om, nemlig fortolkningen af grundforordningens artikel 32, stk. 5, og mere præcist spørgsmålet om, hvorvidt renter skal tages i betragtning efter denne bestemmelse.

49 Det er for det andet ganske vist korrekt, at tvister vedrørende tilbagesøgning af beløb, der er udbetalt med urette i henhold til fællesskabsretten, i mangel af fællesskabsretlige forskrifter skal afgøres af de nationale domstole i henhold til disses nationale ret, med de begrænsninger, der følger af fællesskabsretten, således at bestemmelserne i den nationale lovgivning ikke i praksis må gøre det umuligt at gennemføre fællesskabsreglerne, og at anvendelsen af national ret ikke må medføre forskelsbehandling i forhold til de procedurer, der gælder for nationale tvister af samme art (jf. Domstolens dom af 13.3.2008, forenede sager C-383/06 — C-385/06, Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening m.fl., Sml. I, s. 1561, præmis 48-50 og den deri nævnte retspraksis). Selv om det nødvendigvis følger heraf, at alle accessoriske spørgsmål vedrørende Den Italienske Republiks tilbagesøgning af beløb, der er udbetalt med urette af fællesskabsbudgettet, som ikke reguleres af fællesskabsretlige bestemmelser, skal afgøres efter de relevante bestemmelser i national ret, kan en sådan anvendelse ikke rejse tvivl ved princippet om medregning af renter efter grundforordningens artikel 32, stk. 5.

50 For det tredje har Kommissionen endelig med rette understreget, at den omstændighed, at et betalingsorgan har medregnet renter i de beløb, som det har meddelt Kommissionen med henblik på beregningen af de beløb, der er omhandlet i beslutning 2008/396 og 2008/394, viser, at det ikke er umuligt at medregne disse renter i de beløb, som medlemsstaterne skal tilbagebetale i henhold til grundforordningens artikel 32, stk. 5. Det bemærkes i øvrigt, at Den Italienske Republik ikke har meddelt Kommissionen de skyldige beløb efter grundforordningens artikel 32, stk. 5, uden kapitaliserede renter.

51 Det følger af det ovenstående, at Kommissionen ikke har begået en retlig fejl ved fortolkningen af grundforordningens artikel 32, stk. 5, ved at finde, at der skulle tages hensyn til renterne i de beløb, som medlemsstaten skyldte i henhold til denne bestemmelse.

52 Kommissionen bør derfor frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

53 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

54 Da Den Italienske Republik har tabt sagen, bør det pålægges den at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling):

1) Sagerne T-274/08 og T-275/08 forenes med henblik på dommen.

2) Europa-Kommissionen frifindes.

3) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

Vilaras Prek Ciucă

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. april 2010.

Underskrifter